

Sygn. akt VII U 1427/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Grażyna Cichosz

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 16 maja 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala K. K. prawo do emerytury od dnia(...) roku.

Sygn. akt VII U 1427/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił K. K. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych oraz 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł K. K. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazał, że pracował przez 15 lat jako kierowca ciągnika oraz koparko-spycharki. Ponadto w latach 1972-1975 był zatrudniony w (...).

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

K. K. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 22 lata, 9 miesięcy i 3 dni okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca od dnia 1 lipca 1972 roku do 10 marca 1975 roku (2 lata, 8 miesięcy i 10 dni) był zatrudniony w (...) w S. na stanowisku kierowcy ciągnikowego (świadcstwo pracy – k. 7 akt ZUS, świadcstwo pracy – akta osobowe – k.

33). Wnioskodawca wykonywał usługi dla rolników związane z uprawą pól. Zimą przewoził na przyczepie drzewa ze zrywki oraz żwir z kopalni. Nie korzystał z urlopów bezpłatnych (zeznania J. O. – k. 27v).

Od dnia 14 marca 1975 roku do dnia 31 marca 1977 roku pracował w Wojewódzkim Związku Spółdzielni Rolniczych (...) w B. (...) Oddziale Budowlano (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego (świadczenie pracy – k. 7 akt ZUS, świadectwo pracy – akta osobowe – k. 33). Wnioskodawca zajmował się kopaniem rowów pod budynki jak magazyny (...), restauracje, piekarnie, biurowce i obory w P., S., S. U. i W.. W razie awarii koparki wnioskodawca przesiadał się na ciągnik i wykonywał prace transportowe. Prace prowadzone były przez cały rok, również zimą (zeznania A. M. – k. 42v).

W dniu 1 kwietnia 1977 roku wnioskodawca został zatrudniony w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...) w G. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora koparko-spycharki B. (umowa o pracę – akta osobowe – k. 33). Pracował tam na tym stanowisku do dnia 30 czerwca 1987 roku (świadczenie pracy – ao). Wnioskodawca kierował ciągnikiem wykonując przy jego pomocy prace polowe, jak i kierował koparką kopiąc piach, żwir i ładował je na przyczepy. Wnioskodawca był członkiem spółdzielni jednak charakter wykonywanej przez niego pracy odpowiadał stosunkowi pracy. Był podporządkowany pracodawcy, podpisywał listę obecności, pracował w określonych godzinach po 8 godzin dziennie (zeznania J. C. – k. 43).

Od dnia 6 lipca 1987 roku do dnia 17 grudnia 1996 roku wnioskodawca pracował jako operator koparko-spycharki, kierowca ciągnika i robotnik budowlany w pełnym wymiarze czasu pracy w Spółdzielni Pracy (...) w P. (świadczenie pracy – k. 13 akt ZUS). Wykonywał analogiczną pracę jak w (...), gdyż zakład ten został przejęty przez (...) (zeznania R. M. – k. 43-43v, zeznania wnioskodawcy – k. 43v-44).

Uprawnienia do kierowania ciągnikami wnioskodawca uzyskał w wieku 18 lat, natomiast do kierowania koparko-spycharką w dniu 9 kwietnia 1976 roku (zeznania wnioskodawcy – k. 43v-44).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Znajdujące się w aktach sprawy akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) Zwycięstwo nie budzą wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności. Zawierają autentyczne dokumenty wystawione przez pracodawcę z okresu zatrudnienia wnioskodawcy i jako takie są wiarygodne. Zeznania wnioskodawcy oraz świadków zatrudnionych w poszczególnych zakładach pracy były zgodne z tymi dokumentami. Nie były także sprzeczne w żadnym stopniu. J. O. pracował razem z wnioskodawcą w (...) S. P. w S. jako kierowca i mechanik. A. M. był zatrudniony w (...) B. od 1975 do 1990 roku. J. C. pracował w (...) Zwycięstwo od 1974 roku do 1999 roku jako mechanik i spawacz. R. M. pracowała z wnioskodawcą w Spółdzielni (...) od 1987 roku jako pracownik produkcji. Świadkowie mieli zatem bezpośredni kontakt z wnioskodawcą i posiadali przez to wiedzę na temat wykonywanych przez niego czynności. Relacje świadków wzajemnie się uzupełniały i ze sobą korelowały. Potwierdzili oni jednoznacznie, że wnioskodawca w powyższych zakładach albo wykonywał czynności kierowcy ciągnika, bądź też pracował jako operator koparko-spycharki. Pracę wykonywał codziennie po 8 godzin dziennie. Podpisywał listę obecności. Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne w całości.

Należy zaznaczyć, że Sąd nie jest związany żadnymi ograniczeniami w postępowaniu dowodowym w sprawach ubezpieczeń społecznych, które obowiązują w postępowaniu przed organem rentowym. Zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Przepis art. 473 k.p.c. wprost stanowi, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342; z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, LEX nr 14630; z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca pracował jako kierowca ciągnika i operator koparko-spycharki w okresach od dnia 1 lipca 1972 roku do dnia 10 marca 1975 roku, od dnia 14 marca 1975 roku do dnia 30 czerwca 1987 roku i od dnia 6 lipca 1987 roku do dnia 17 grudnia 1996 roku (24 lata, 5 miesięcy i 9 dni).

Są to prace wymienione w Wykazie A, Dziale VIII - W transporcie i łączności, poz. 3: Prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych oraz dziale V, poz. 3 Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.)

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie te przesłanki zostały przez wnioskodawcę spełnione. W niniejszym postępowaniu wnioskodawca udowodnił okres stażu pracy od dnia 1 lipca 1972 roku do 10 marca 1975 roku (2 lata, 8 miesięcy i 10 dni) oraz okres stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 24 lat, 5 miesięcy i 9 dni, co prowadzi do stwierdzenia, że spełnia on przesłankę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych oraz 25-letniego okresu

składkowego i nieskładkowego (okresem bezspornym było 22 lata, 9 miesięcy i 3 dni). Należało zatem ustalić K. K. prawo do emerytury od dnia (...)roku, od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.